

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptura, Et Vera Catholica
Doctrina, Atque Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

Apologia eius quod nos Christianam gubernationem reseruantes,
constituimus & ordinamus vt cura animarum per vocatos ad eam
donatósque viros ritè administretur 126

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

quam nobis sit futura. Vnde etiam hoc posuerunt, à capite ad infima vsque membra. Sed vtinam Aduersarij, omnesque Presbyteri pro quibus pugnant, tam prompti ac parati essent, ad veram & efficacem omnium Ecclesiasticorum ministeriorum Reformationem, quemadmodum diuinę Scripturę, & Sacri Canonis postulant, instituendam, atque nos parati & instructi sumus; breui enim tempore melius consultum foret Ecclesiis.

Apologia eius, quod nos Christianum Magistratum retinemus, & constituimus, vt Cura Animarum, per idoneos, ad eamque vocatos viros, ritę administretur.

CAP. CXXVI.

NON nostro tempore, sed diu ante nos Electoralis Principatus, ad nomen & Magistratum, episcopalis officij Colonienſis deuenit. Quod qua ratione factum sit, non est huius loci recensere. Verum quomocumque id contigerit, certum tamen & indubitatum est, omnes Magistratus qui sunt, à Deo ordinatos esse, secundum Spiritus S. testimonium, ad Rom. 13. Quamobrem cum semel Magistratus Electoralis Principatus, Episcopali nomini, ac potestati, Metropolitanę Ecclesię Colonienſis accreuerit, necesse est, vt sinamus esse Magistratum à Deo ipso constitutum, ac bonum Dei ministerium, vt quę summa ac diligentia ac fide ei inuigilemus. Quamobrem cum semel ad Magistratus ac Principatus istius Officiam peruenerimus, decet etiam nos, vt in hac Vocatione, quę per se pia ac bona est, permaneamus, & Domino in eo seruiamus, quandiu nos in ea habere voluerit.

A quod nos remorari non debet, quod ad id ea persuasione allecti sumus, quasi debeamus simul Episcopali quoque munere perfungi: Ad quod sufficiat, si id Vicariis nostris, in Pontificalibus, & Spiritualibus, vna cum Archipresbyteris, & Archidiaconis, obendum demandemus: Nos verò, quemadmodum prædecessores nostri longo tempore fecerunt, Electorali officio ipsi incumbamus. Ea enim persuasio tanquam humana præsumptio id efficere non potest, vt Electorali vocatione, ad quam Omnipotens non nihil nos donauit, derelicta, ad prædicandi munus, aliąque Animarum curę ministeria, ad quę non sumus à Domino donati, atque idcirco nec vocati, nos conuertamus. Quilibet enim in ea vocatione manere, Dominoque seruire debet, in qua se potentem deprehendit, & ad quam à Domino maxima dona accepit, ad vtiliter ei in illa seruiendum.

Posteaquam verò ad vnumquemque Magistratum præcipuè pertinet, ante omnia providere, diligentissimèque & efficacissimè constituere, vt populo Christi, quoad Curam Animarum probè consulatur, atque idcirco passim eiusmodi ministri præficiantur, qui ab omnibus aliis negociis liberi, soli Episcopali & spirituali numeri, hoc est, Curæ animarum inuigilent: debemus omnem nostram à Deo commendatam potestatem, siue Electoralem, siue Episcopalem magistratum quis appellare velit, in eum finem vsurpare, vt omnes Ecclesiæ Christi, fidei nostræ concredita, nostræque potestati eatenus subiectæ, verè Episcopatum ministeriorum & operum defectu non laborent: sed singulè suos proprios & idoneos præsentésque ministros habeant: & illi rursus suos ordinarios visitatores, & Superintendentes, hoc est, Superiores Episcopos & Inspectores.

Quilibet enim Pastor, quemadmodum demonstratum est, Ecclesiæ suæ Episcopus esse debet, totumque Episcopale ministerium præstare, siue quis Ciuitatis, siue Pagi, siue Regionis, quos antiqui *χρηματισμός* appellarunt, siue Metropolitæ Episcopus sit, quales in præcipuis vrbibus ordinantur, ac circumiacenti regioni, finitimisque oppidis & villis præficiuntur.

Quamobrem si providemus ac constituamus (quantum largitur Dominus, & per Antichristianorum impedimenta & obstacula, quæ nobis Aduersarij in hoc negotio obiiciunt, fieri potest) vt ciuitas Coloniensis, aliæque Oppida, & villæ, Electoralis ditionis, ac Dioceseos Coloniensis, suos ordinarios animarum Curatores, hoc est, Episcopos & Presbyteros habeant, qui totam animarum curam, & doctrina, & Sacramentis, & disciplina, iuxta verbum & mandatum Domini, fideliter atque efficaciter administrent, facimus id quod nostra vocatio requirit, & Deus principaliter à nobis postulat, quòdque Ecclesiis Christi Coloniensis partim electoralis ditionis, partim Dioceseos, vtilissimum ac saluberrimum existit. Quod si vocationem Electoralem omittere vellemus (quod Aduersariis eorumque complicibus gratissimum atque exoptatissimum esset) ad quam tamen nos imprimis à Domino vocatos esse dubitare non possumus, sicut nec alius quisquam Christianus, qui hanc rem rectè intueri ac iudicare voluerit: Ministerium verò Episcopalis Curæ Animarum & prædicando, & alia ad hoc munus pertinentia, agendo, in nos reciperemus, & per nos ipsos expedire conaremur. (id quod Aduersariis, eorumque Sectatoribus grauissimum molestissimumque foret) ageremus, apertè contra verbum Dei, & omnes Canones, qui requirunt, vt quilibet in sua vocatione, in qua est vocatus, maneat: eam verò pro diuina vocatione sua agnoscat, in qua ad fructuosissimè ministrandum populo Dei maximè se donatum deprehendit.

Posteaquam igitur dictam constitutionem, prospectionemque Ecclesiarum Electorali & Episcopali nostro Magistratui, subiectarum & commissarum, summa fide in opus perducere tentauimus, ac per eam iamdudum multum boni effecissemus, nisi Aduersarij, eorumque Asse-

clæ, tam

subdolè, tamque indefinenter nos remorati fuissent, non solum nihil penitus habent Aduersarij, cuius ex autoritate S. scripturarum, & Canonum nos incusent: sed potius cuius se, suosque sectatores reos agant, quod Electori & Archiepiscopo suo, hoc est, supremo, tam in politicis, quam in Ecclesiasticis rebus, Inspectori, in diuino hoc maximèque necessario opere promouendo, non summa fide ac diligentia, pròque virili potestate auxilio sunt, & adiumento.

Verùm de reali ac salutari constitutione, administrationeque Ecclesiarum Christi nihil omninò curant: sed tantum de externà inani pompa, quæ consistat in amplis nominibus ac titulis, in ingenti ordinario numero ac discrimine, in multitudine Togatorum, splendidèque ornatorum cœlibum personarum, qui totum ministerium Ecclesiasticum cantationibus, & lectionibus non intellectis, paucisque concionibus, vna cum infinito præceptorum numero, quæ nemo obseruat, expediunt, totique interim mundo dominantur, & ab omnibus Rabini, beneficique Domini salutantur: taceo horrendam impudicitiam & anaritiam, quæ vulgò & in maiori istorum hominum parte regnat.

De ministerio Diaconorum, & aliorum Ministrorum Ecclesie.

Quartum quod in Libro Reformationis hoc loco taxant, est, quòd ministerio Diaconorum & subdiaconorum, iuxta verbum Dei, & antiquos Canones, dispensationem eleemosynarum assignat. Multa hic verba profundunt de ministerio, quod debeant Episcopis in Christiana disciplina, & Cura animarum præstare.

Hoc loco multa verba faciunt, perinde ac si Liber hoc ministerium silentio præterisset, cum tamen id expressè posuerit. Ipsi verò in commemoratione eius, de quo Librum Reformationis accusant, calumniosè id pro more suo circumierunt.

Porò quod dispensationem sanguinis Christi ad Diaconos quoque pertinere aiunt, id quod Laurentij dictum ad Sixtum, quod Aduersarij introducunt, quis contradicit, præter illos ipsos, & eorum sectatores? In quo rursus animaduerte, homines istos omnibus veris ordinationibus Ecclesiasticis penitus & in omnibus rebus aduersari: & tamen audere eas passim tam perfricta fronte contra Librum, & omnes, qui iuxta eas viuere cupiunt, citare.

Id quod in eo satis manifestè declarant, quod ministerium sacræ eleemosynæ, non solum à Diaconis & subdiaconis, sed penitus ab omni eorum Clericatu remouerunt. Cum tamen hoc præcipuum opus sit, quod omnes ministri Ecclesiarum post curam animarum principaliter administrare debent.

De Monachatu.

Ee